

fer sig i Stand til at oplyse til Forsvar for sin Styrelse eller senere fer sig i Stand til at udføre. Den Tro, at intet Ministerium vanskelig i lang Tid i ringere Grad vil være i Stand dertil end det nuværende, har jeg aldrig lagt Skjul paa, men Videre ønsker jeg ikke i Diebliffet at urgere, thi det kommer an paa, hvad der kommer frem siden. — Det tredje Punkt, at Ministeriet har begaaet en Handling, der efter min Mening er grundlovstridig og efter den største Del af det danske Folks Mening er grundlovstridig, det er ogsaa en Ting, der ikke behøver at bevises; thi det er virkelig konstateret ved saa overordentlig mange Leiligheder. At den ærede Minister nu paa een Gang siger, at han vil hævde, at det ikke skulde forholde sig saaledes, og at en saadan Dom ikke skulde kunne udtales, nytrer ikke Noget; her staar der overfor den af den ærede Minister begaaede Handling ikke blot to Partiers samlede Dom, som støtter sig til langt over Halvdelen, til to Kredse af Befolkningen, men her staar alle alvorlige Politikeres og større Juristers Dom, som findes i Tidenden, og som er udtalt her Aar for Aar i omtrent al den Tid, vor Forsatning har bestaaet, Domme, haardere og strengere end de, jeg nogenstunde har udtalt her i Salen over den Handling, som netop denne Minister og dette Ministerium, jeg vil ikke sige bære Ansvar for, men jeg vil sige den eneste Handling i Grunden, som dette Ministerium har udført; thi Andet har det ikke kunnet udføre. Det er af samtlige, af hele Rækken af vore bygningsskelle, af alle de Meningskællere i Landet, ikke blot af Meningskællere af mig, men af Meningskællere af Ministeriet selv, stemplet som uforeneligt med Grundloven, og denne Handling er endvidere, efter at være begaaet, ikke bleven forsvaret af Ministeriets Venner som grundlovsmedholdeligt, men betegnet som Grundlovsbrud. Jeg behøver ikke at komme tilbage til Udtalelser, der allerede have været citerede gjentagne Gange. Jeg skal kun minde om, at efter den provisoriske Finantslovs Udstedelse fandtes der ingen Blade eller offentlige Udtalelser her i Landet, der prøvede paa at forsvare Udstedelsen deraf som forenelig med Grundloven; men man sagde: Ja, det er den sørgelige Nødvendighed, det er Nødvendighed, det er en beklagelsesværdig Ulykke, forenes med Grundloven kan det ikke, det er udenfor Grundloven. Ja, selve Ministeriet i sin egen Skrivelse, som det offentliggjorde i Berlingske Tidende, og hvor det søgte at motivere sit Skridt, indrømmede selv, at det var udenfor Grundloven, og fandt det saa langt fra foreneligt med Grundloven, at det anførte, at Grundloven saavendte Regler for, hvorledes man i dette Tilfælde skulde bære sig ad. Det behøve vi jo neppe nu at komme ind paa. Det er en Ting, jeg i høi Grad har undret mig over, er kommen fra den høitærede Minister; thi jeg veed, at der har ikke været en Mand her i Landet ifjor, som i den

første Tid efter Provisoriets Udstedelse vovede at kalde det foreneligt med Grundloven; men først nogen Tid efter — om det var paa Opfordring af Ministeriet, veed jeg ikke — var det, at man, jeg tror i Berlingske Tidende, begyndte paa det efter min Mening halsbrækkende Forsøg at kalde det grundlovsmedholdeligt. Jeg troede derfor ikke, at det i fjerneste Maade kunde undre Nogen, naar jeg sagde, ja, jeg veed jo nok, at en Jurist hist og her eller en Professor kan have forsvaret det, men hvad kan man ikke faae en Professor til at bevise? — jeg troede ikke, at det kunde undre Nogen, naar jeg sagde: Den sunde Fornuft, Folkets Samvittighed, den Dom, der udgaar fra Samvittigheden, fra den sunde Fornuft, fra den umiddelbare Ret, og som ikke indlader sig paa juridiske Spidsfindigheder, har, saa længe vi have haft en Forsatning, lige indtil Provisoriets Udstedelse ikke povet at betegne den som grundlovsmedholdelig, men gjentagende betegnet den som Grundlovsbrud. Det har jeg sagt. Ministeriets Hensigt kommer mig ikke ved, den er mig ligegyldig. Om det handler bona fide eller mala fide, er mig det Samme, naar det gjør, hvad der efter min Mening er ulovligt. Den ærede Minister bemærkede, at saadanne Domme maatte han imidlertid dog nu ikke mere kunne finde sig i, eftersom de rammede ikke blot ham, men hans Tilhængere. Jeg siger, de ramme hans Handling, og Ministeren har Ansvar for sin Handling. Ministerens Tilhængere have aldrig erklæret sig for hans Tilhængere med Hensyn til Provisoriets Lovlighed. Om det nu skulde være lykkes Ministeriet at bringe sine Tilhængere — ja, man kan jo kalde dem Tilhængere — saa vidt, at de ikke blot anerkjende Ministeriets Nødvendighed — det var allerede efter min Mening en Kraftprøve paa Sengivenhed — men oven i Kjøbet gaa fra den af dem Alle tidligere nærede Anskuelse om provisoriske Finantslovs Lovstridighed og anerkjender deres Lovlighed, veed jeg ikke. Har Ministeriet drevet dem dertil, ja, saa vil jeg ikke ønske det til Lykke, thi det maa være meget daarligere Tilhængere, som det saaledes kan føre frem og tilbage, som det selv lyfter. Men naar Ministeren forlanger, at vi skulle afholde os fra at udtale Dom om det af Ministeriet under dets eget Ansvar og uden Nødvendighed efter vor Mening begaaede Brud paa Forsatningen, naar han forlanger, at enten skulle vi afholde os fra at udtale saadanne Domme, eller ogsaa skulle vi gaa til at anlægge Rigsretssag mod Ministeriet, saa siger jeg, at den Minister, der har paa sit Ansvar at have forklæret en Ministeransvarlighedslov, skulde være den Sidste, der kom herind i Salen og fremsatte den Slags Anskuelse. Den ærede Minister maa huske paa, at, skjøndt Grundloven indeholder et udtrykkeligt Bud om, at en Ministeransvarlighedslov skal gives, og skjøndt Enhver kan sige sig selv og veed, at den er en Veiingelse for, at Folketingsgets Anklagemyndighed virkelig kan føre til for